

Sygn. akt II K 649/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Katarzyna Chmiel

przy udziale prokuratora Joanny Relugi

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 8 stycznia i 17 marca 2016 roku sprawy:

M. L. syna A. i M. z domu M., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 29 grudnia 2011 roku G. wbrew przepisom ustawy posiadał 1,50 grama środka odurzającego w postaci amfetaminy z którego można przygotować 15 pojedynczych porcji konsumpcyjnych środka psychotropowego

to jest o czyn przewidziany w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w listopadzie 2011 roku w G. przyjął telefon komórkowy marki H. W. nr (...) o wartości 1200 zł pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem do mieszkania na szkodę W. G., a stanowiący własność firmy (...) – przy czym czynu tego dopuścił się w ciąg 5 lat od odbycia w okresie od 10.05.2007 roku do 10.05.2008 roku kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 21.03.2007 roku sygn. akt II K 102/07 za p-sto z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k

to jest o czyn przewidziany w art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

III. w dniu 7 maja 2013 roku w G. przyjął od ustalonej osoby co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania mienie o łącznej wartości 1129,78 zł w postaci 20 sztuk pendrivów o łącznej wartości 999,80 zł oraz 2 sztuk kart pamięci o łącznej wartości 129,98 zł uzyskane z kradzieży dokonanej na szkodę C. oraz (...) Sp. z o.o. przy czym czynu tego dopuścił się w ciąg 5 lat od odbycia w okresie od 10.05.2007 roku do 10.05.2008 roku kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 21.03.2007 roku sygn. akt II K 102/07 za p-sto z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k

to jest o czyn przewidziany w art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

I. oskarżonego **M. L.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie I oskarżenia z tym odmiennym ustaleniem, iż oskarżony posiadał wskazaną w zarzucie ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, kwalifikowanego jako występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz.U.05.179.1485/ i za to na mocy art.62 ust. 1 cytowanej ustawy skazuje go na karę **3 (słownie: trzech) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. oskarżonego **M. L.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt II oskarżenia, z tym ustaleniem iż w sprawie IIK 102/07 został skazany za przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., kwalifikowanego z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na mocy art. 291§1 k.k. wymierza oskarżonemu **karę 10 (słownie: dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,** a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierza

oskarżonemu **karę grzywny** w wysokości **100 (słownie: sto) stawek dziennych** przy ustaleniu wysokości **jednej stawki dziennej na kwotę 10 (słownie: dziesięć) złotych**;

III. na podstawie art. 85§1 i 2 k.k., art. 86§1 k.k. łączy orzeczone w punktach I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzeka karę łączną **roku i 1 (słownie: jednego) miesiąca pozbawienia wolności**;

IV. na podstawie art. 63§ 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu w punkcie III wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 29 grudnia 2011 roku tj. jeden dzień, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. w granicach zarzutu punktu III aktu oskarżenia ustalając iż oskarżony **M. L.** w dniu 7 maja 2013 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjął od M. Z. (1) mienie o nieustalonej łącznej wartości w postaci nieustalonej ilości sztuk pendrivów i kart pamięci wiedząc, że pochodzi ono z kradzieży, który to czyn kwalifikuje z art. 122§1 kodeksu wykroczeń, przy zastosowaniu art. 45§1 k.w. w zw. z art. 5§1 pkt 4 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia postępowanie karne co do tego czynu umarza z uwagi na przedawnienie orzekania;

VI. na mocy art. 624 §1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty, a na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. w zakresie w jakim umorzono postępowanie karne kosztami procesu obciąża Skarb Państwa

Sygn. akt II K 649/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 listopada 2011 r. W. G. złożył zawiadomienie w Komisariacie I Policji w G. o popełnieniu przestępstwa kradzieży z włamaniem do mieszkania, skąd według oświadczenia zawiadamiającego zabrano w celu przywłaszczenia biżuterię oraz telefon komórkowy marki H. W., stanowiący własność (...) T. Ż..

W toku postępowania ujawniono, iż telefon stanowiący przedmiot kradzieży znajduje się w (...) S.C. w G.. Telefon został pozostawiony w lombardzie jako zabezpieczenie umowy pożyczki zawartej w dniu 6 grudnia 2011 r. przez A. C.. Wymieniona natomiast otrzymała telefon od M. L., z którym wspólnie zamieszkiwała.

W związku z powyższym funkcjonariusze Policji w dniu 29 grudnia 2011 roku dokonali przeszukania mieszkania zajmowanego przez M. L. i A. C., położonego przy ul. (...) w G.. W wyniku przeprowadzonych czynności w wymienionym wyżej miejscu ujawniono wiele przedmiotów m.in. kosmetyki, laptop, obuwie i odzież, co do których istniało podejrzenie, iż pochodzą one z przestępstwa. Nadto w trakcie przeszukania ujawniono pojemnik zawierający substancję w postaci białego proszku oraz pojemnik owinięty w aluminiową folię zawierający grudki koloru białego. Oskarżony M. L. od 2011 r. przynosił do mieszkania różne kradzione przedmioty, które następnie najczęściej sprzedawał na rynku przy ul. (...).

Dowód: zeznania świadka W. G. k. 8-9, 68v; zeznania świadka M. P. k. 22-23; protokół zatrzymania rzeczy k. 24-27; umowa pożyczki lombardowej k. 29; protokoły przeszukania osoby, miejsca k. 38-41, 43-44, 47-49; protokoły oględzin miejsca k. 52-53, protokoły okazania rzeczy k. 66-67; wyjaśnienia A. C. k. 72-73;

Z opinii kryminalistycznej z zakresu badań fizykochemicznych wynika, iż substancja w postaci białego proszku zabezpieczonego u oskarżonego o wadze 2,10 grama zawiera 71,42% siarczanu amfetaminy, co stanowi 1,5 grama netto. Dostarczona do badań ilość substancji pozwala na przygotowanie 15 pojedynczych porcji środka psychotropowego. Zgodnie z ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii amfetamina i jej sole znajdują się w grupie II-P środków psychotropowych.

Dowód: opinia kryminalistyczna z zakresu badań fizykochemicznych k. 420-424.

W dniu 7 maja 2013 r. M. L. przyjął od M. Z. (1) nieustaloną ilość pendrive'ów skradzionych ze sklepu (...) oraz kart pamięci skradzionych ze sklepu (...) o nieustalonej łącznej wartości. Oskarżony otrzymał wymienione przedmioty w celu ich sprzedaży, za co miał otrzymać od M. Z. (1) 20% uzyskanej z tego tytułu sumy.

Dowód: zeznania świadka P. H. k. 616; zeznania świadka P. P. k. 614-615, zeznania świadka E. B. k. 611-613; wyjaśnienia M. Z. (1) k. 632-633; zeznania świadka M. Z. (1) k. 669; zeznania świadka M. G. k. 619-620; zeznania świadka M. Ś. k. 626-629;

Oskarżony M. L. przyznał się wyłącznie do popełnienia przestępstwa paserstwa telefonu komórkowego oraz posiadania środków odurzających. W trakcie przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym M. L. wyjaśnił, iż narkotyki nabył w dniu 25.12.2011 r. w G. przy kinie Krewetka od mężczyzny o pseudonimie (...). Zakupione przez niego środki miały być przeznaczone na własny użytek. Oskarżony zaprzeczył, aby zajmował się sprowadzaniem narkotyków. Z treści wyjaśnień oskarżonego wynika, iż telefon H. W. nabył listopadzie 2011 r. od nieznanego mu mężczyzny przy lombardzie mieszczącym się na ul. (...) św. W.. Oskarżony M. L. nie pytał sprzedających, czy telefon pochodzi z kradzieży. M. L. zaprzeczył, aby przekazywał A. C. telefon w celu zastawienia go w lombardzie, dodając, iż nie wie, jak telefon znalazł się w posiadaniu konkubiny.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia przestępstwa paserstwa pendrive'ów oraz kart pamięci, wskazując iż nie przebywał w tym czasie w Polsce.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 147-149, 486-489, 981-982.

Oskarżony M. L. był już uprzednio karany za przestępstwa z art. 278 § 3 k.k., 280 § 2 k.k., art. 278 § 1 k.k., 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 242 § 4 w zw. z art. 222 § 1 k.k. art. 157 § 2 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz za kradzież wyrokiem orzeczonym przez sąd w Niemczech. W dniu 13 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku wydał w stosunku do oskarżonego wyrok łączny, orzekając karę łączną pozbawienia wolności oraz grzywny, z czego wykonana została grzywna. Od dnia 6 maja 2011 r. M. L. odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku w sprawie II K 28/12.

Dowód: karta karna k. 969-972, odpisy wyroków k. 498-506, 510-512, 540-544, 558-559.

M. L. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. W wyniku przeprowadzonych badań rozpoznano u niego osobowość nieprawidłową – dysocjalną. Mimo, iż w chwili popełnienia zarzucanego czynu oskarżony znajdował się pod działaniem substancji psychoaktywnych, nie miał on zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Aktualny stan zdrowia M. L. pozwalał mu na branie udziału w czynnościach procesowych.

Na podstawie badania oskarżonego ustalono, iż jest on osobą uzależnioną od substancji psychoaktywnych. W przeszłości zażywał również inne środki, takie jak marihuana, ectasy i heroina. Oskarżony po raz pierwszy zapalił marihuanę w wieku 14-15 lat. Od tego czasu badany palił z różną częstotliwością, występowały okresy, gdy palił codziennie czy kilka razy w miesiącu. Oskarżony deklaruje, iż od 29 roku życia nie zażywa substancji psychoaktywnych. M. L. brał udział w trzymiesięcznej terapii. Obecnie nie wymaga on dalszego leczenia.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k. 837-842; kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień k. 118-131;

Oskarżony M. L. jest kawalerem, nie posiada dzieci. Wymieniony posiada wykształcenie zawodowe i jest z zawodu mechanikiem samochodowym. Oskarżony nie ma majątku i dotychczas utrzymywał się z prac dorywczych polegających na wykańczaniu wnętrz, z czego uzyskiwał wynagrodzenie w wysokości 1300-1500 zł miesięcznie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 147, 980;

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając w niniejszej sprawie stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach świadków, wyjaśnieniach oskarżonego, opinii biegłego, zgromadzonych w sprawie dokumentach oraz informacji udzielonych przez specjalistę terapii uzależnień.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w ocenie Sądu pozwolił na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucane mu przestępstwa. Potwierdza on w pełni winę i sprawstwo oskarżonego w odniesieniu do zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów. Jedynie w zakresie zarzutu przestępstwa paserstwa pendrive'ów oraz kart pamięci postępowanie należało umorzyć z uwagi na przedawnienie orzekania czynu zakwalifikowanego jako wykroczenie z art. 122 § 1 k.w.

Oskarżony M. L. zarówno w fazie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw posiadania środków psychotropowych oraz paserstwa telefonu komórkowego H. W.. Oskarżony złożył wyjaśnienia, które podtrzymywał, a przedstawione przez niego okoliczności popełnienia czynów znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego odnośnie trzeciego z zarzucanych mu czynów. Wyjaśnienia te w ocenie Sądu nie korelują z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności zeznaniami świadka M. Z. (2).

W ocenie Sądu na uwzględnienie zasługują zeznania świadków W. G., M. P. oraz w znacznej części wyjaśnienia A. C., przesłuchanej w charakterze podejrzanej. Zeznania wymienionych wyżej świadków były logiczne i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w szczególności w postaci dokumentów, takich jak: protokoły oględzin miejsca, protokoły przeszukania osoby, mieszkania zajmowanego przez oskarżonego, których wiarygodność nie była przez oskarżonego w żaden sposób kwestionowana. Sąd uznał wymienione dowody za wiarygodne z uwagi na brak okoliczności, mogących podważyć ich autentyczność. Odnośnie zeznań świadka W. G. oraz M. P. należy zaznaczyć, iż świadkowie byli osobami obcymi dla oskarżonego, a zatem nie mieli oni powodów, aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego w celu doprowadzenia do przypisania odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. Należy zwrócić uwagę, iż istniała rozbieżność pomiędzy wyjaśnieniami A. C. oraz wyjaśnieniami oskarżonego w zakresie okoliczności, w jakich A. C. wyjaśniła jak weszła w posiadanie skradzionego telefonu H. W.. Oskarżony zaprzeczał, aby polecał swojej konkubinie zastawienie telefonu w lombardzie. Zdaniem Sądu powyższa okoliczność nie wywiera jednak wpływu na możliwość przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za przestępstwo paserstwa, ponieważ zarówno M. L., jak i A. C. potwierdzili, iż oskarżony przyjął telefon pochodzący z kradzieży.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadków P. H., P. P., E. B., M. G. i M. Ś.. Funkcjonariusze Policji, będący osobami obcymi dla oskarżonego i niezainteresowanymi wynikiem postępowania w sposób szczegółowy i logiczny opisali przebieg zdarzenia. Zeznania wskazanych wyżej świadków zasługiwały w całości na uwzględnienie i stanowiły podstawę ustalenia, iż przedmioty przekazane M. L. pochodziły z przestępstwa kradzieży.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania złożone przez świadka M. Z. (1) w postępowaniu przygotowawczym oraz wyjaśnienia złożone przez niego podczas przesłuchania w charakterze podejznanego. W ocenie Sądu wyjaśnienia M. Z. (1) były szczerze i spontaniczne, podobnie, jak jego pierwsze zeznania. Zupełnie odmiennie należy potraktować zeznania świadka złożone podczas przesłuchania przez Sądem, z których wynika zupełnie odmienna treść do złożonych pierwotnie oświadczeń. Nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia świadka, iż jego pierwotne wyjaśnienia zostały spreparowane przez funkcjonariuszy, tym bardziej, iż nie zostało to potwierdzone w jakikolwiek sposób. W konsekwencji Sąd poczynił ustalenia, z których wynika, iż oskarżony przyjął od M. Z. (1) pendrive'y oraz karty pamięci pochodzące z kradzieży.

Odnosząc się do sporządzonej w sprawie opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych, należy przyjąć, iż została ona sporządzona w sposób obiektywny i rzetelny. Opinia została przygotowana przez osobę posiadającą odpowiednią

wiedzę specjalistyczną. Treść opinii jest jasna i zrozumiała, nadto zawiera ona wszelkie niezbędne elementy. Wskazany dowód nie budzi w ocenie Sądu żadnych zastrzeżeń, nie zawiera on również wewnętrznych sprzeczności. Należy zaznaczyć, iż opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron w toku postępowania. Podobnie Sąd ocenił dowód w postaci informacji zebranych przez specjalistę terapii uzależnień, który jako rzetelny i wiarygodny zasługiwał w pełni na uwzględnienie.

Ustaleniu stanu faktycznego posłużyły również dokumenty zgromadzone podczas postępowania, w szczególności protokoły przeszukania osoby oraz mieszkania, oględzin miejsca, umowa pożyczki lombardowej, informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 16 października 2015 r. Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w zakresie ich kompetencji i przepisanej prawem formie. Żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności dokumentów, które w ocenie Sądu stanowią obiektywne dowody zaświadczonej nimi okoliczności.

Kierując się treścią zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd uznał, iż zachowanie M. L. wyczerpało znamiona przestępstwa określonego w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Bezspornym jest, że oskarżony posiadał w swoim mieszkaniu środki psychotropowe w postaci amfetaminy o łącznej masie 1,5 grama, co pozwalało na wydzielenie 15 pojedynczych porcji narkotyku. Wskazane środki należą do grupy II-P, wymienionej w załączniku 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zawierającym wykaz środków psychotropowych.

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem podlega karze, kto wbrew przepisom ustawy posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe.

Do znamion czynu zalicza się zatem posiadanie środka lub substancji wymienionych w załączniku 1 lub 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Środkiem psychotropowym w rozumieniu ustawy jest każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie substancji psychotropowych stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy (art. 4 pkt 25 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Narkotyk stanowiący przedmiot przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii musi spełniać nadto kryterium ilościowe pozwalające na jednorazowe użycie w celu osiągnięcia efektu charakterystycznego dla działania środków odurzających.

Z kolei przez posiadanie środka odurzającego lub substancji psychotropowej należy rozumieć każde władanie takim środkiem lub substancją, a więc także związane z jego użyciem lub zamiarem użycia. Dodatkowym znamieniem przestępstwa jest posiadanie środka wbrew przepisom ustawy, co należy odnosić w szczególności do art. 34 oraz art. 42 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Powyższe ustalenia nie pozostawiają wątpliwości odnośnie sprawstwa oskarżonego co do czynu opisanego w pkt I wyroku. Sąd dokonując kwalifikacji prawnej czynu zmienił opis czynu zawarty w akcie oskarżenia, przyjmując, iż M. L. posiadał 1,5 grama substancji psychotropowych, a nie środków odurzających, co wynika wprost z opinii kryminalistycznej z zakresu badań fizykochemicznych.

W ocenie Sądu nie budzi również wątpliwości wypełnienie przez oskarżonego znamion przestępstwa paserstwa polegającego na przyjęciu telefonu komórkowego marki H. W. o wartości 1200 zł pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem do mieszkania na szkodę W. G.. Z treści wyjaśnień złożonych przez oskarżonego wynika, iż nabył on przedmiot pochodzący z kradzieży z włamaniem od nieznanego mu mężczyzny. Z oświadczeń M. L. wynika, iż nie interesował się on tym, czy przyjęty przez niego przedmiot pochodzi z przestępstwa. Biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy, a w szczególności sposób nabycia telefonu oraz niską cenę za jaką wszedł w posiadanie m.in. tego przedmiotu, nieadekwatną do rzeczywistej wartości przedmiotu, należy przyjąć, iż oskarżony co najmniej godził się na popełnienie przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. Powyższą okoliczność potwierdza również ujawnienie w toku postępowania w mieszkaniu oskarżonego różnego rodzaju przedmiotów pochodzących z czynów zabronionych,

Jednym ze znamion strony przedmiotowej przestępstwa z art. 291§1 k.k. jest nabycie rzeczy, które oznacza uzyskanie przez sprawcę władztwa nad rzeczą od osoby nią bezprawnie władającej, za jej zgodą. Zachowanie to może mieć tylko formę działania. Bez znaczenia pozostaje, czy nabycie jest odpłatne czy nie. Nabycie daje sprawcy paserstwa pełne władztwo nad rzeczą, z takim skutkiem, że może on wobec niej postępować tak jak właściciel. Paserstwo zachodzi zarówno wtedy, gdy sprawca nabywa rzecz bezpośrednio od osoby, która uzyskała ją w wyniku czynu zabronionego, jak i wtedy, kiedy nabycie następuje od innej osoby. Bez znaczenia jest, czy osoba, od której sprawca nabył rzecz, wie o jej pochodzeniu z przestępstwa.

Na podstawie danych zawartych w odpisach wyroków, karcie karnej i informacji o odbyciu kary pozbawienia wolności, należało przyjąć, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa paserstwa w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., tj. powrotu do przestępstwa.

Z odpisu wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 21 marca 2007 r. wydanego w sprawie o sygn. akt II K 102/07 wynika, iż M. L. został skazany na karę pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Oskarżony odbył karę pozbawienia wolności w wymiarze roku w okresie od 10 maja 2007 r. do 10 maja 2008 r.

Biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy nie pozostawia wątpliwości, iż spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 64 § 1 k.k., do których należy: skazanie za popełnienie przestępstwa umyślnego na karę pozbawienia wolności, odbycie kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz popełnienie przed upływem 5 lat od zakończenia poprzedniej kary nowego umyślnego przestępstwa podobnego do tego, za które oskarżony został już skazany.

Oskarżony M. L. został skazany w sprawie II K 102/07 za popełnienie przestępstwa umyślnego na karę pozbawienia wolności, którą odbywał przez rok. Spełniona została również ostatnia z przesłanek, ponieważ oskarżony popełnił czyn z art. 291 § 1 k.k. w listopadzie 2008 r., a zatem przed upływem 5 lat od zakończenia wykonywania poprzedniej kary, tj. 10 maja 2008 r.

Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów, zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie budzi również wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy w zakresie popełnionych czynów. Oskarżony jest osobą dorosłą i zdawał sobie sprawę, iż popełnione przez niego czyny, naruszają przepisy prawa. Brak jest przesłanek do uznania, iż poczytalność oskarżonego była zniesiona lub w znacznym stopniu ograniczona w inkryminowanym czasie. Powyższa okoliczność wynika z opinii sądowo-psychiatrycznej o stanie zdrowia oskarżonego, która jako pełna i jasna została w całości uwzględniona przez Sąd. Karalność czynów zarzuconych oskarżonemu jest powszechnie znana, dlatego oskarżony jako osoba znająca podstawowe zasady funkcjonowania w społeczeństwie mógł przewidzieć konsekwencje swojego zachowania.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego M. L., Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. Pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów został skierowany przeciwko zdrowiu publicznemu oraz bezpieczeństwu społeczeństwa. Sąd miarkując stopień społecznej szkodliwości czynu miał na względzie fakt, iż M. L. znajdował się w posiadaniu siarczanu amfetaminy, który należy do tzw. narkotyków twardych. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Oskarżony nabywał środki odurzające z zamiarem ich posiadania i przeznaczenia na własny użytek, co świadczy o tym, iż jego zamiar miał charakter kierunkowy. Poza uwagą sądu nie pozostało, iż oskarżony posiadał narkotyk wyłącznie na własny użytek oraz fakt, że jest on osobą uzależnioną.

Odnośnie drugiego z popełnionych czynów, należy stwierdzić, iż przyjmując telefon pochodzący z kradzieży, oskarżony co najmniej godził się na popełnienie przestępstwa. W związku z tym działał w zamiarze umyślnym, ewentualnym. Oceniając motywację oskarżonego, należy wskazać, iż działał on wyłącznie z chęcią wzbogacenia się, w celu osiągnięcia w ten sposób korzyści majątkowej.

Oskarżony świadomie złamał prawo, zdając sobie sprawę z groźących konsekwencji oraz znaczenia czynów. M. L. skorzystał z możliwości bezprawnego zachowania, oczekując bezpodstawnych korzyści majątkowych. Motywacja oskarżonego zasługuje zatem na potępienie.

Biorąc pod uwagę powyższe, stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego należało ocenić jako znaczny.

Uznając zarówno winę, jak i sprawstwo oskarżonego Sąd wymierzył mu karę trzech miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Natomiast za przestępstwo paserstwa opisane w pkt II wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzono oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Określając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia, oparto się na dyrektywach z art. 53 § 1 k.k., z których wynika, iż Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Zdaniem Sądu okolicznością przemawiającą na niekorzyść oskarżonego była znaczna społeczna szkodliwość popełnionych czynów oraz działanie w zamiarze umyślnym, świadomością ich bezprawności. Jednocześnie Sąd uwzględnił, iż oskarżony jest osobą uzależnioną, a także fakt deklarowanej przez oskarżonego abstynencji. Odnośnie czynu drugiego na niekorzyść oskarżonego przemawiała nadto motywacja oraz działanie z niskich pobudek. Na niekorzyść oskarżonego wpływa działanie w celu łatwego i szybkiego wzbogacenia się. Ustalając wymiar stawki dziennej kary grzywny orzeczonej obok kary pozbawienia wolności, Sąd uwzględnił warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego. Oskarżony jest osobą młodą, niemającą nikogo na utrzymaniu oraz zdolną do podjęcia pracy zarobkowej po opuszczeniu zakładu karnego. Orzeczona wobec niego grzywna stanowić będzie dostateczną dolegliwość majątkową, która pozwoli uzmysłwić oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstwa.

Sąd miarkując wymiar kary za przypisane oskarżonemu przestępstwa uznał, iż jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności pozwoli na realizację celów kary w zakresie prewencji szczególnej, jak i ogólnej. Spełni również cele zapobiegawcze i wychowawcze. Sąd miał na uwadze również, iż czyny popełnione przez oskarżonego nie miały charakteru incydentalnego, o czym świadczy również jego uprzednia karalność. Wymierzając oskarżonemu karę za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. Sąd miał na względzie działanie przez oskarżonego w warunkach recydywy. Pomimo tego, iż M. L. był do tej pory wiele razy karany, w dalszym ciągu nie przestrzega obowiązujących norm, co świadczy o jego negatywnej postawie.

Oskarżony M. L. popełnił przestępstwo przeciwko mieniu w celu uzyskania korzyści majątkowej, co stanowiło podstawę orzeczenia kary grzywny w świetle art. 33 § 2 k.k. Sąd ustalił, iż działanie oskarżonego zmierzało do osiągnięcia korzyści o charakterze majątkowym. Należy zaznaczyć, iż sam oskarżony oświadczył, że przyjął telefon stanowiący przedmiot przestępstwa, ponieważ stanowiło to korzystną ofertę pozwalającą mu zaoszczędzić.

Wskazane powyżej dyrektywy stanowiły również podstawę orzeczenia kary łącznej w wysokości roku i jednego miesiąca pozbawienia wolności. Wymierzając karę łączną Sąd miał na uwadze prewencję indywidualną wobec oskarżonego, jak też względy prewencji generalnej. Łącząc kary jednostkowe pozbawienia wolności Sąd zastosował częściowo zasadę kumulacji kar. Powyższemu rozwiązaniu nie sprzeciwiała się bliska odległość czasowa pomiędzy

popelnionymi czynami. Stosując zasadę kumulacji Sąd miał na uwadze brak tożsamości naruszonego dobra prawnie chronionego oraz wielokrotną karalność oskarżonego. W ocenie Sądu ewentualne uwzględnienie zasady nawet częściowej absorpcji stanowiłoby premiowanie sprawców wielokrotnych i nie spełniłoby celów kary. Sąd miał także na uwadze fakt, iż popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest zasadniczo okolicznością obciążającą. Zastosowana kara łączna spełni zdaniem Sądu cele kary, zarówno prewencji ogólnej, przejawiające się w oddziaływaniu ogólnospołecznym, jak i prewencji szczególnej związane z doprowadzeniem oskarżonego do wniosku o nieopłacalności dokonywania przestępstw. Kary jednostkowe co warto podkreślić wymierzono w dolnym wymiarze ustawowego zagrożenia

Sąd w pkt IV wyroku zaliczył oskarżonemu na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 29 grudnia 2011 roku tj. jeden dzień, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Sąd nie znalazł podstaw do warunkowego zawieszenia oskarżonemu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności / poprzez ewentualne zastosowania „ustawy starej”, art. 4 k.k./. Podstawowa przesłanka warunkowego zawieszenia to pozytywna prognoza kryminologiczna. Sąd zatem może zawiesić wykonanie kary, jeżeli jest to wystarczające, aby osiągnąć wobec sprawcy cele kary, a w szczególności zapobiec powrotowi do przestępstwa (art. 69 § 1). Dla zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary znaczenie ma zachowanie oskarżonego po dokonaniu przestępstwa oraz dotychczasowy sposób życia. W ocenie Sądu nie jest możliwe w stosunku do oskarżonego wywiedzenie pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony był uprzednio skazywany, w tym najczęściej za przestępstwa przeciwko mieniu. Powyższe stanowi przejaw demoralizacji o wysokim stopniu i wymaga przeprowadzenia wobec oskarżonego procesu resocjalizacyjnego w zakładzie karnym. W ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, iż oskarżony będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i zasad współżycia społecznego oraz nie popełni ponownie żadnego przestępstwa.

Odnosnie opisanego w pkt III części wstępnej wyroku zarzutu popełnienia przestępstwa paserstwa pendrive'ów oraz kart pamięci, Sąd umorzył postępowanie z uwagi na przedawnienie orzekania czynu, który został zakwalifikowany jako wykroczenie z art. 122 § 1 k.w. Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił, iż oskarżony przyjął od M. Z. (1) przedmioty pochodzące z przestępstwa kradzieży na szkodę C. oraz D.. Jednakże zebrane w sprawie dowody, a w szczególności zeznania świadków, nie pozwalają określić jaka ilość pendrive'ów oraz kart pamięci została przekazana oskarżonemu M. L.. Z wyjaśnień M. Z. (1) wynika, iż ukraść on kilkadziesiąt penrive'ów, z czego część przekazał oskarżonemu, a część pozostawił sobie. Przesłuchany w charakterze świadka M. Z. (1) stwierdził, iż wydał oskarżonemu około dwudziestu sztuk urządzeń – mogło być ich tak mniej jak i więcej. Wobec powyższego Sąd, kierując się zasadą wyrażoną w art. 5 § 2 k.k., przyjął jak najmniejszą ilość pendrive'ów, które zostały przyjęte przez oskarżonego. Zgodnie z powołanym wyżej przepisem, wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Zasada prawdy materialnej zobowiązuje Sąd do dokonywania prawdziwych ustaleń faktycznych za pomocą dostępnych środków dowodowych. W związku z powyższym należy przyjąć, iż art. 5 § 2 k.k. dotyczy jedynie takich wątpliwości, którym można przypisać cechę nieusuwalności. Odnosząc powyższe ustalenia do okoliczności niniejszej sprawy, wskazać należy, iż znaczne wątpliwości Sądu budziła ilość rzeczywiście przekazanych oskarżonemu przedmiotów pochodzących z przestępstwa. Co więcej nawet sam M. Z. (1) nie potrafił określić, ile sztuk spośród skradzionych urządzeń zostało przekazanych oskarżonemu.

Konsekwencję powyższych ustaleń stanowiła zmiana kwalifikacji prawnej czynu z art. 291 § 1 k.k. na wykroczenie z art. 122 § 1 k.w. Przestępstwo paserstwa należy do grupy czynów przepołowionych. Oznacza to, iż od wartości mienia stanowiącego przedmiot przestępstwa, zależy czy czyn zostanie zakwalifikowany jako przestępstwo czy wykroczenie. Warunkiem przypisania odpowiedzialności za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. jest ustalenie, iż wartość mienia wynosi co najmniej 462,50 zł. Powyższe kryterium ilościowe nie zostało spełnione w niniejszej sprawie ze względu na brak pewności co do wartości przyjętego przez oskarżonego mienia.

Z treści art. 45 § 1 k.w. wynika, iż karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, natomiast jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu.

Zarzucanego w pkt III części wstępnej wyroku czynu oskarżony dopuścił się w dniu 7 maja 2013 r., a zatem biorąc pod uwagę fakt wszczęcia postępowania, karalność wykroczenia z art. 122 § 1 k.w. ustała 7 maja 2015 r. Z uwagi na wystąpienie negatywnej przesłanki procesowej określonej w art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. postępowanie w zakresie czynu przestępstwa paserstwa pendrive'ów oraz kart pamięci należało umorzyć wobec przedawnienia karalności czynu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, a na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolnił od opłaty. Należy mieć na uwadze, iż oskarżony obecnie przebywa w zakładzie karnym, nie osiąga zatem stałych dochodów. Sąd uznał, iż orzeczona obok kary pozbawienia wolności grzywna będzie dla oskarżonego wystarczającym obciążeniem finansowym. Nadto Sąd stosowanie do art. 632 pkt 2 k.p.k. w zakresie, w jakim umorzono postępowanie karne kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.